

[Aase Olesen]

rede for ved anden behandling, hvorfor det ikke blev det.

Når vi i dag skal ændre bundgrænsen, er vi i en anden situation, end vi var dengang, det må vi jo indrømme. Det har hr. Stavad jo i øvrigt også selv påpeget: nu kan der ikke spekuleres mere i det.

Men jeg lagde mærke til én ting, som hr. Stavad sagde tidligere: at der er tilfældigheder og ting – og det er jeg enig også med SF i – der er skæve i det, men de er til at leve med, når de bliver indbetalt til en pensionskonto. Så kan jeg ikke forstå, at man ikke kunne støtte Det Radikale Venstre i det synspunkt, at vi burde have forlænget ordningen med at indbetale til pensionskonti. Det begriber jeg ikke, når man selv bruger argumentet.

(Kort bemærkning).

Stavad (S):

Må jeg sige til fru Aase Olesen, at grunden til, at vi ikke mener, at det er en løsning at fortsætte den opsparingsordning, som er knyttet til et enkelt år, er, at så ville vi ikke opnå den opsparringsfremmende effekt. Alle de mennesker, som f.eks. indbetaler på en kapitalpension, kan så bare indbetale et tilsvarende mindre beløb på en kapitalpension og sætte ind på en anden konto. Hvis vi skal opfylde den aftaletekst, som vi selvfølgelig er indstillet på at opfylde, om, at vi med de ændringer, der skal gennemføres, skal opretholde den opsparringsfremmende effekt af kartoffelkuren, kan vi ikke bruge den løsning.

Med hensyn til de 300 kr., som jeg stadig væk ikke husker noget om, vil jeg sige til fru Aase Olesen, at der var i hvert fald ingen henvendelse til Socialdemokratiet, om vi kunne støtte det, men på grundlag af den debat, der foregik, vidste fru Aase Olesen via de forhandlinger, hun førte, at hun sad i den magtposition i forhandlingerne med regeringen, at hun havde et flertal til at gennemføre en bundgrænse på 300 kr. Derfor kunne fru Aase Olesen bare have stået fast, hvis hun virkelig mente det, men hun lod sig dengang overbevise om, at 50 kr. var det rigtige tal. Jeg mener i øvrigt også, som det blev sagt under første behandling af SF's forslag, at en bagatelgrænse af den højde, vi har nu, kun kan forsvares i år, fordi man derefter indbetaler det overskydende beløb til sig selv på en opsparringskonto. Når vi kommer frem til 1988-afgif-

ten og fremover, har vi jo aftalt en afgift på 100 kr., fordi vi ikke kan tåle, at folk pludselig på grund af en enkelt krone kommer op på at skulle betale 300 kr. eller 500 kr.; derfor mener jeg egentlig, at det er sagligt, når vi ser på fremtiden, at vi ikke kan have en bagatelgrænse af den størrelse, og det er også derfor, det er så vigtigt, at vi i størst mulig udstrækning får fjernet de tilfældigheder og de urimeligheder, der er, under de forhandlinger, vi nu skal i gang med. Det er jeg glad for at fru Aase Olesen er enig i, det synes jeg lover godt for de videre forhandlinger.

(Kort bemærkning).

Aase Olesen (RV):

Jeg skal ikke gentage de tidligere nævnte argumenter for den store og den lille bundgrænse, det har vi trådt nok i. Men jeg vil gerne sige til hr. Stavad, at når han påpeger, at han frygter, at det opsparende element i denne lov vil blive forflygtiget ved, at nogle mennesker, der har andre pensionsordninger, kan flytte opsparringen til dem, vil jeg sige, at for det første er det ikke så fordelagtigt at få indbetalt til denne form for pensionskonto, og for det andet er det et fuldstændig generelt problem. Hver gang vi foreslår en opsparingsordning eller en eller anden form for mere eller mindre tvungen opsparring, vil de, der sparer op i forvejen, have mulighed for at flytte om, og det gælder alle opsparingsordninger. Men det har aldrig været rentef afgiftens og kartoffelkurens formål at få flere penge i kassen, det er blevet sagt gang på gang af statsminister, finansministre og skatteministre. Det har alene været et spørgsmål om at fremme opsparring og hindre gældsstiftelse.

Glistrup (FP):

Med den jubelstemning, som hr. Stavad var ved at floppe ud i før de seneste skærmydsler, ser fremskridtsgruppen frem til et gevaldigt kalas, hvor Socialdemokraterne serverer granit-hårdt marcipanbrød for os, for vi har immer-væk i halvandet år vedholdende og overbevisende fastholdt det, som er det eneste, der virkelig er at sige i denne sag, nemlig at kartoffel- pesten er aldeles uholdbart kvaksalveri, og det er den først og fremmest af tre grunde. For det første, fordi det er dette Folketings sag at sørge for, at borgerne får det størst mulige privatforbrug. Det er trods alt det, der i meget vidt om-